

Muammer Çakı Anısına...

Aylaşen MUTLU*

Üniversite yıllarımın henüz ikinci haftası ve ilk çamur dersi... Ellerimizde çamurlar, ne yapacağımızı bilemez bir durumda hocalarımızı bekliyoruz. Konu serbest seramiğin temeli olan çimdikleme yöntemi... Ben küçük avucumda, avucumdan da küçük çamur topağını çanak yapmaya çalışıyorum. Ama çanaktan başka her şeye benziyor. Gözlerim doluyor.

-Yok hayır yapamayacağım, olmayacak böyle, derken...

İşte tam o sırada Muammer Hocam yanımda. İlk tanışma... Sadece seramiği değil, insanları da sevmemi, tanımamı sağlayan insan, hocam, ağabeyim, dostum...

Bunları okurken sadece bana ait anılar zannetmeyin. O'nu tanıyan herkesin ortak hisleri, anıları olduğunu düşündüğüm için yazıyorum.

Yaşamak en çok O'na yakışıyordu diye düşünüyorum. Başlıktaki "Anısına" kelimesi herkese olduğu gibi bana da dokunuyor. Bu yüzden "iyi insandı, çok sevilirdi" gibi di'li geçmiş zaman kullanmayacağım.

Bazı insanlar vardır. Samimiyetleri, paydıkları enerjileri ile insanları etraflarına toplarlar. Bizler de ışığa koşan kelebekler gibi Muammer Hoca'ya yaklaştık. Ve aydınlığında çok şeyler gördük kanatlarımızı yakmadan. Ne kadarını özümstedik bilinmez ama yaşadığımız her anın güzelleşmesi için emek vermek gerektiğini öğrendik. Azmi O'nda gördük, başarıyı da... Eğitimi, öğretmenliği sadece sorumlu olduğum dersi vermekle yükümlüyüm diye düşünmeyip, hayat denen o gerçeği en iyi şekilde dile getirip paylaşan bir insandır Muammer Hoca.

* A.Ü.Güzel Sanatlar Fakültesi, Seramik Bölümü Mezunu. Öğrencisi.

Dedim ya yaşamak en çok O'na yakışıyordu... Oysa O ölümü de kendisine yakıştırmayı bildi. Son anına kadar gülümsemeyi, bilincini yitirmeden son saniyesini bile yaşamayı becerdi...

Güle güle hocam, ağabeyim, dostum...